

for at have begaaet Klausulbrud: Amtmanden kan ikke betragte den Mand som en Mand, der nyder kvalificeret Agtelse. Naar han saa bagefter faar en Tilkendegivelse fra den højtærede Justitsminister af, at han mener, at Mortensen er en Mand, man skylder Agtelse, han vil oven i Købet have ham genvalgt, og Amtmand Rytter skal bruges til at skaffe ham genvalgt, saa maa psykologisk og logisk den højtærede Minister vide paa sine Fingre, at der er aldeles ikke noget ubegribeligt i Amtmandens Afskedsbegæring, men at den er en logisk nødvendig Følge, en Konsekvens af hele den højtærede Ministers Fremgangsmaade og selve hans Telegram af 15. Marts.

Den højtærede Justitsminister siger, at han behøver for saa vidt ikke at komme langt ind paa denne Historie, thi han har, som han udtrykte sig, imødegaaet disse Paastande for selve Færø-Kommissionen. Jeg bliver da nødsaget til at fuldstændiggøre min Bevisførelse med Hensyn til den højtærede Ministers Forudviden, ved hvilken den højtærede Justitsminister ikke har rokket en Tomme og ikke en Tøddel. Jeg bliver nødsaget til at fuldstændiggøre den ved at forklare, hvorledes han ogsaa overfør Kommissionen har givet forkert og vildledende Besked, og da vender jeg tilbage til dette Brev af 5. Marts, der sidder som en Pæl i Kødet paa ham. Om dette oplyste den højtærede Justitsminister for Kommissionen følgende — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse blot et Par Linier: „Imidlertid bemægtigede Lidenskaben sig mere og mere Hr. Rytter, og den 5. Marts sendte han mig et Brev, som var affattet ganske usømmeligt. Min første Tanke var straks at indstille Hr. Rytter til Afskedigelse, men ved roligt Overlæg fandt jeg det dog stadig bedst at undgaa Amtmandsskifte paa Færøerne under Krigen, saa vidt det var muligt. Jeg telegraferede derfor til Hr. Rytter et Vink om, at jeg betragtede hans Brev som privat, for derved at aabne en skikkelig Udvej, og en beroligende Bemærkning om, at jeg havde afkrævet Hr. Mortensen Beviser. Hr. Rytter svarede mig med fortsat Uartighed, at Brevet var aldeles officielt. Nu vilde jeg imidlertid ikke lade mig rokke uden Nødvendighed

fra den Vej, jeg var slaaet ind paa, og jeg søgte derfor en Udvej til at berolige Hr. Rytter, saa at en akut Krise kunde undgaaes. Jeg søgte derfor efter en Lejlighed til at indfri mit Løfte om at give ham en Tillidserklæring. Jeg gjorde dette ved den Erklæring, som jeg den 15. Marts telegraferede op til Amtmand Rytter. „Nu skal jeg sætte Datoer til, saa kan man bedst forstaa, hvad det er, den højtærede Justitsminister har forklaret for Kommissionen: Den 5. Marts modtager jeg et Brev, som er affattet usømmeligt, jeg telegraferer den 14. Marts til Hr. Rytter en Bemærkning om, at jeg betragter hans Brev som privat; Hr. Rytter svarede mig den 17. Marts „med fortsat Uartighed“, at Brevet var „aldeles officielt“, det Telegram modtog jeg den 18. Marts; „nu vilde jeg imidlertid ikke lade mig rokke uden Nødvendighed fra den Vej, jeg var slaaet ind paa, og søgte derfor at berolige Hr. Rytter, søgte efter en Lejlighed til at indfri mit Løfte til ham og gjorde det ved en Erklæring“ — den 15. Marts! Det er jo af den Slags Ting, som jeg godt forstaa, man ikke kan komme udenom, hvorfor der altsaa maa hittes paa en eller anden Ting, som nu denne her lille Kommahistorie, med mindre det da skulde være saaledes, at den højtærede Justitsminister havde den, det hedder vist Præcognition i det spiritistiske Sprog, at han virkelig den 15. Marts vidste, ganske nøje vidste, at Hr. Rytter den 17. Marts vilde, som han udtrykker sig, svare „med fortsat Uartighed“, at Brevet var aldeles officielt, og at han derfor havde foregret dette Standpunkt.

Paa selv samme Maade viser det sig med Hensyn til Adressen, den berømmelige Adresse, som jo har givet den egentlige Anledning til denne Strid. Derom er det nemlig lykkedes den højtærede Justitsminister at afgive ikke mindre end 4 Forklaringer i Tidens Løb. Først den 18. August 1917, som jeg før citerede, da han sagde, at „Gesandtskabet i London fik Ordre til at afvise den direkte Henvendelse og henstille det i Adressen omhandlede Ønske forelagt Justitsministeriet. Da dette var sket, gav Udenrigsministeriet Gesandtskabet Ordre til at søge det udtalte Ønske fremmet. . . . Som det fremgaar af ovenstaaende, er det ikke korrekt at tale om